

er jo helt frivilligt, og hun ved, at det er skadeligt for naturen.

Bent Hindrup Andersen (EL):

3-aminometyl, azofarvestoffer, benzopyren, benzen, 2,2-bis-P-2,3-epoxy-propoxy-fenylpropan, bisfenol-A-diglycidylæter, 2,2-bisfenol-F-diglycidylæter, metallisk bly, 2-butanonoxim, kromforbindelser, kolofonium, kreosotforbindelser, 4,4-diaminodifenylmetan, diætyl-lentriamin, 2,4-diisocyanatoluen, 2,6-diisocyanatoluen, ætylglukol, ætylglukolacetat, formaldehyd, fenol, osv. osv.

Jeg er her kun nået igennem godt halvdelen af de uønskede stoffer, som almindelige mennesker i dag jævnligt udsættes for gennem en så almindelig vare som maling, og det er ikke halvdelen af alle stofferne i maling, men alene halvdelen af de uønskede stoffer, og det drejer sig om stoffer, som er kræftfremkaldende, allergifremkaldende eller direkte giftige og ofte flere af disse ting på én gang, og det ved vi allerede i dag.

Hertil kommer så de stoffer, som har en skadelig virkning på kønshormonerne, som forskerne lige er begyndt at få øjnene op for, og som undergraver hele dyreriget og dermed også menneskets forplantningsevne.

Og for at det ikke skal være løgn, er det næsten den samme række stoffer, man kan finde i en anden slags maling, nemlig den maling, som kvinder daglig smører i ansigtet, også kaldet kosmetik. Det mest sminkende ved kosmetik er vist varedeklarationerne!

Jeg vil citere en tidligere dansk tv-underholdningsserie: »Det er F . . uhyggeligt, du!«

Og hvad er det så, man i Folketinget vil have at vi skal stille op over for den omsiggribende anvendelse af farlige kemiske stoffer i vores hverdag?

Jo, vi skal betone betydningen af, at Danmark arbejder for, at EU skal klassificere mange flere stoffer end i dag, og at risikovurderingsarbejdet skal fremskyndes! Det er det eneste konkrete bud, der er i det dagsordensforslag, som Socialistisk Folkeparti, Socialdemokratiet og De Radikale har fremsat.

Tak spids! Jeg kan lige se for mig, hvorledes EU's progressive miljøkommissær nu kaster sig frådende over listen med de 106.000 uvurderede kemiske stoffer, og at Europa-Kommissionen forbyder det ene stof efter det andet på stribe! Nej, vel – det er næppe det scenario, som springer i øjnene. Og jeg tror ikke, mange borgere i

dette land har nogen som helst illusion om, at kemien i vores hverdag afskaffes gennem EU. Tværtimod oplever vi jo daglig det modsatte.

Sagen er jo, at de eneste, som har ansvaret for og magten og evnen til at gøre kål på den stigende kemiske baggrundsstøj, som ikke mindst vore børn er født og opvokset med, og hvor konsekvenserne for eksempel ses i et voldsomt stigende antal astma- og allergitilfælde – så voldsomt, at det er lige før det er unormalt ikke at være ramt, når man er barn i dag – de eneste, som har ansvaret for og har magten og evnen til at gøre kål på den udvikling, det er os, der står her på talerstolen i dag, og vi ved det godt alle sammen.

Og det nytter jo ikke noget, at der sker et klassificeringsarbejde i EU, og det nytter i virkeligheden heller ikke noget at fremskynde risikovurderingsarbejdet, for vi kan slet ikke hamle op med industriens løbende produktion af nye kemiske stoffer, for den producerer måske fem nye stoffer, for hver gang man risikovurderer ét, og sådan vil det jo blive ved.

Det er en skrue uden ende, og det ved jeg, og det ved I, og det ved ministeren, og det ved alle tilhørerne herinde og alle dem, der stadig hænger på ved skærmen derhjemme.

Spørg hr. Hansen ude på gaden! Han har nemlig løsningen: Forbyd det! Ud med alt det, vi ikke vil have, siger han. Og det er jo rigtigt. Selvfølgelig skulle vi bare skrotte alt det, som vi mener er overflødigt, og det, som måske er farligt, og det, som vi ud fra et behovskriterium eller et forsigtighedskriterium bare ikke vil have. Er der tvivl, så forbyd!

Men problemet er bare, at det må vi ikke for EU, for efterhånden som vi er blevet mere og mere syltet ind i EU's indre marked, som hr. Uffe Ellemann-Jensen fik lokket danskerne ind i i 1986, er det blevet næsten umuligt at forbyde noget som helst miljø- og sundhedsfarligt.

Men når al denne elendighed så er nævnt, er der faktisk en løsning, som alene afhænger af os, som står her på talerstolen i dag, en løsning, som i høj grad bærer den rigtige vej med hensyn til afskaffelse af de uønskede kemiske stoffer – men det kræver ikke alene politisk mod hos et flertal af partierne herinde, det kræver også politisk mod af en minister, som tør tage slagsmålet med industriens magtfulde mænd – og den eneste vej ud af det moralske er at sætte fuldt tryk på en national udvikling og markedsføring af produkter, som ikke indeholder alle disse uønskede kemiske stoffer. For EU kan forhindre